

RONDA DE CERVESES AL PATIO VIRTUAL

DIUMENGE 27 DE NOVEMBRE DE 2011

Blanc bo busca negre pobre

Alguns insensats no sols esquivàrem en el seu moment la sorruda desconfiança característica del nostre món rural, sinó que ens vam formar directament en la "filosofia de la sospita". Una forma de desencantament fins i tot cínica, i que es fonamenta sobretot en la idea que totes les accions i pensaments, propis i aliens, responen a forces que ens dominen, de les quals sovint no sabem res, i que queden emmascarades per uns discursos que solem acceptar com la cosa més natural del món. Doncs bé, fins i tot per a un iniciat en l'escola de la sospita el llibre de Gustau Nerín resultarà sorprenent, espantós, escandalós. *Blanc bo busca negre pobre. Crítica de la cooperació i les ONG*

ens presenta un panorama que esgarrifa, i on sobretot les armes de les (aparents) bones intencions les carrega el dimoni. Al llarg de 250 pàgines que es llegeixen en un bufit, el lector es queda tothora amb els ulls no com si foren plats, sinó com si foren paelles senceres. Nerín és un antropòleg especialista en el món de la "cooperació" amb Àfrica, un senyor amb una formació i una quantitat d'experiències i d'informacions completament abassegadora, i sap

molt, molt bé de què parla. Però no sols això, sinó que no té ni un sol pèl a la llengua, i diu les coses clares com l'aigua de la font. Resulta impossible reduir a uners poques frases la quantitat d'idees que exposa, de manera que senzillament divagaré sense ordre per oferir-ne un tast a qui no haja llegit el llibre. Una idea sí que travessa tot el llibre: la "cooperació" Nord-Sud i tot l'invent de les ONG és un fracàs absolut, una eina de dominació i de dependència, una maquinària imparabile que tritura a una velocitat vertiginosa un continent que en si mateix ja és, sovint, un infern. Una part d'Occident (whatever it be) renta la seua mala consciència a base d'almoines per als pobres negrets, incapaços de salvar-se ells mateixos i desproveïts de qualsevol responsabilitat moral pel seu destí; una altra part d'Occident aprofita això mateix per constituir una "indústria de la salvació" que belluga quantitats inconcebibles

Ubi sunt?

BUSQUEU ELS ERRORS...

Hic sunt!

ARXIU DEL BLOC

- ▼ 2011 (42)
 - ▶ desembre (6)
 - ▼ novembre (1)
 - Blanc bo busca negre pobre
 - ▶ octubre (5)
 - ▶ setembre (2)
 - ▶ juliol (3)
 - ▶ juny (2)
 - ▶ maig (5)
 - ▶ abril (6)
 - ▶ març (5)
 - ▶ febrer (3)
 - ▶ gener (4)

de diners i de recursos, alhora que converteix la "cooperació" en una mena de dictadura de les potències occidentals sobre la manera d'organitzar-se dels pobres, en una forma brutal de recolonització legitimada per les presumptes bones intencions. Una part dels suposats beneficiaris d'aquestes accions, com que s'hi enriqueix fins a extrems de vegades grotescos, les converteix en un factor que agreuja encara més les desigualtats socials a l'Àfrica (molts d'aquests beneficiaris són, precisament, els règims més criminals que coneix la història del continent). Una altra part dels destinataris de la "cooperació" queden irremissiblement encadenats als proveïdors de recursos externs (institucions, ONG) perquè aquests darrers imposen les seues pròpies condicions per a l'ajuda. Total, que els occidentals o bé compren amb diners el seu benestar moral o bé extorsionen els africans i els tornen a sotmetre, mentre que una part dels africans oprimeix els altres gràcies a la cooperació i una gran majoria esdevenen súbdits dels rics del nord i dependents en grau extrem. I, enmig de tot això, arreu del continent negre les cultures i les formes ancestrals de gestionar les seues pròpies vides van quedant absorbides cada vegada més pel Mòloc de la uniformització occidental. Quan els africans reaccionen contra la "cooperació" i les ONG, els occidentals, naturalment, s'escandalitzen i no comprenen res. És clar, a l'Àfrica els "cooperants" tenen cotxarros ben bons i viuen en barris residencials amb cases emmurallades i protegides amb filferros de pues, es gasten els seus diners occidentals en una vida de luxes i se'n van de putes per quatre xavos, com qui diu. El panorama que descriu Nerín, amb pèls i senyals, amb dades i informacions de primera mà, deixa el lector palplantat, bocabadat, corsecat i sanglajat. Jo mateix no tenia gens clar fins ara que tanta bondat i tanta generositat foren certes, però sempre havia deixat una esclatxa per a la confiança en, posem per cas, metges que van a "donar el callo" per salvar vides, viatgers intrèpids que es juguen la vida per portar menjar i medecines als més dissortats del món, etcètera. Doncs bé, reconec que aquest llibre m'ha deixat impressionat. En el text de Nerín, immisericorde i fabulosament ben escrit, els qui s'emporten més hòsties són els occidentals, naturalment. I amb molta diferència. Jo diria que fins i tot massa. Perquè, posem per cas, crítiques sarcàstiques com les que feia Nigel Barley en el seu magnífic clàssic (*L'antropòleg innocent. Notes des d'una cabana de fang*, BCN, Eds. 62, 2004) es troben a faltar, en el llibre de Nerín. Però bé, quan els ha d'atacar ho fa, i no els té més miraments que als europeus, no. Dels africans, el lector en dedueix la imatge d'uns irresponsables, sotmesos a creences irracionals, incapaços de sortir de la seua misèria, especialistes a esprémer la mamella de la "bondat" (???) occidental. Però això és secundari, perquè el que realment hi compta és la mentida --de dimensions literalment planetàries-- amb què es camufla tota aquesta multinacional de l'almoïna, una mentida i un engany que s'aprofiten de la bona fe de nosaltres els "rics" i ens sotmet, fins i tot els més suspicços, a un infame xantatge moral. La lectura d'aquest llibre ens deixa en una ambivalència punyent i de resolució impossible. Què caldria fer, aleshores? Deixar-los sols en les seues grandeses i misèries? Tolerar-ho tot en nom de la no-intervenció i del

- ▶ 2010 (69)
- ▶ 2009 (49)
- ▶ 2008 (79)
- ▶ 2007 (12)

BLOC AGERMANAT AMB ELS DE:

La paraula nostra

Vicent Galduf (Des de Lliria cap a Itaca)

Tobies Grimaltos

Brigada Mixta, destinat (sobretot) a heterodoxos

Alfons Gregori

Toni Mollà

Emili Morant

Xavier Farré

El fil d'Ariadna

FILOSOFILIA. Contra la doma del sistema educatiu

AUTOPUBLICITAT!!!

SO I SILENCI, blog de música

PATIERI DE PRO

ELS MÉS CONSTANTS

ARA MATEIX

relativisme cultural? Liquidar tota la teranyina brutal de la "cooperació" pressuposant que ja seran capaços d'apanyar-s'ho com siga? Abandonar-los en segons quines creences i pràctiques que ni tan sols des de pressupòsits "antropològics" no ens resulten moralment tolerables? O buscar una forma diguem-ne positiva d'intervenir-hi, tractant-los amb respecte i amb una impossible "igualtat ontològica"? Us ho dic de veritat, aquesta lectura ha estat apassionant i alhora profundament inquietant. Però, com que partesc de la base que un llibre que et fa plantejar-te bones preguntes i que t'obliga a pensar és indiscutiblement un bon llibre, diria que sens dubte és una lectura altament recomanable. Això sí, no apta per a qui preferisca mantenir-se verge en la seua intacta ingenuïtat... ben intencionada, és clar.

PUBLICAT PER K. A 11/27/2011 21 COMENTARIS

 Recomanar a Google

[Pàgina d'inici](#)

Subscriure's a: [Missatges \(Atom\)](#)

"QUI SAP 'PERDRE EL TEMPS' S'ACOSTA A L'ETERNITAT" (MICHEL BRAUDEU, "L'EUROPA DELS CAFÈS").